

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Phenix-Fuglen. Et Angelsachsisk Kvad førstegang udgivet med Indledning, Fordanskning og Efterklang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 7. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_679-txt-shoot-idm319/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

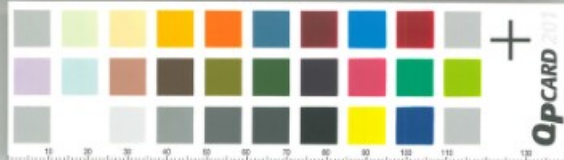
Og hans ægte Dronning, **Modersmaalet**,
Som har trallet nu trehundred Aar,
Giv den Glands, hvormed hun før har straalet,
Overstraalet Norden i sin Vaar!
Pustes bort Gravmulmet fra det Fjerne,
Brat hun tindrer da som Aftenstjerne.

Længe har det over Marken tonet:
Danmarks Haab er, **Christian Fredrik, Du!**
Og naar Danmarks Haab med Dig er kronet,
Kommers skal det trindt paa Jord ihu:
Folk og Drot, som sig paa Gud forlade,
Blunde trygt og vaagne sjæleglade.

Dristig er mit Haab om **Danmarks Lykke**,
Var i Verden mangen Dag til Spot;
Dog det blomstred selv i Dødens Skygge,
Throned mig i Barmen som en Drot,
Og mens Panden fures, Haaret graaner,
Stöder Haab i Luur, saa Frygten daaner.

Hvad forblommet før jeg kvad om **Balder**,
Brustne Græve og opstandne Folk,
Tøner klart nu om en **Phenix-Alder**,
Aandens Nyaar som sin egen Tolk,
Da i Straaleglands sig klart forbinde
Daad og Deilighed, som Mand og Kvinde!

Er det Gyldenaar ei alt oprundet
I vor Folkelige **Fredriks Tid**,
Fik ei, grødefuldt og fuglemundet,
Det med **Christian Konge-Vaaren** blid;
Alle Fugle da med Himlen falde,
Sidste Gang har Aand bedaaet Skjalde.

Dog, hvad Engelen i Danerange
Længe ymled om og nynnede paa,
För i Skok derom han Skjalde-Sunge,
Böd som Nattergale sammen slaae;
Det skal Tiden, naar den gör sit Bedste,
Dröfste vel men klare og stadföste.

Thi det staaer med Tidens Finger skrevet:
Danmarks Engel er en sanddru Aand,
Og kun meer sandfärdig er han blevet,
I den rene Sandheds Ledebaand,
Som fra Zions Bjerg til Danmarks Slette
Fandt saa myg ei nogen Folke-Vætte.

Danmarks Engel, som med Barne-Finger
Löfted meer end nogen Kjömpe prud,
Slaae kun frit med sine Svanevinger,
Færne ömt vort Modersmaal, sin Brud!
Som et himmelfalden Dronning-Smykke
Skinner over Skoven Danmarks Lykke.

Hil Dig da, **Kong Christian!** med Din Krone,
Med Dit Folk og med Dit Tine-Glar!
Danmarks Aand! sid herlig paa Din Throne!
Modersmaal! gör Loven mild og klar!
Folkesang! udbryd fra alle Munde!
Overstem alt Gny og Glam i Lunde!

—•••••—
Hil Dig da, Kong Christian! med Din Krone,
Med Dit Folk og med Dit Tine-Glar!
Danmarks Aand! sid herlig paa Din Throne!
Modersmaal! gör Loven mild og klar!
Folkesang! udbryd fra alle Munde!
Overstem alt Gny og Glam i Lunde!

